

Po takih, že večletnih poskušnjah pri licenciranju bikov opeharjeni kmetje nimajo več zaupanja, da bi jim v tem obziru „od zgoraj“ kdo še kaj pomagal. Ravnajo torej po stari navadi v tem obziru skoraj zadovoljni, da niso prej — kaznovani, nego podpirani! — To je slika, ki osvetljuje delovanje naše kmetijske družbe v tej stroki.

Pomagajmo si torej sami: Kakor smo že rekli, skrbimo kmetje sami vedno za kakega dobrega bika, ki naj odgovarja po telesni moči in pasmi (vrsti) zahtevam živinoreje. Pred vsem se varujmo spuščati preveč mlade ali po postavi predrobne bike k plemenu. Razume se lahko, da od takih ni pričakovati čvrstih in močnih telet.

Dalje ne smemo pozabiti pri vzreji telet, da varujemo junice le od takih krav, katere nimajo kakšne napake. Tako postavim se nekatere težko oplemenijo, druge so v nevarnosti ob telitvi, nekatere se ne morejo z lahka otrediti in še več enakih napak. Največja napaka pa seveda je, če krava kratek čas in slabo molze, dočim dobra krava pri jednaki hrani dvakrat več mleka daje. Važno je torej, kakšno tele redimo, da se ne bomo trudili na pol zastonj. Da pa bomo imeli čvrsta teleta za vzrejo na razpolago, skrbimo, da si pridobimo pridne krave, katere plemenimo le z izvrstnimi junci, kateri zarod bode nam nesel največ dobička. Pohorski.

Lepa vinska posoda.

Nekateri gospodarji so tembolj ponosni, čim bolj plesniva in zamazana je njih vinska posoda na zunanji strani. Umevno je samo ob sebi, da nesnaga škoduje. Les ima namreč male luknjice, skozi katere dohaja k vinu zrak. Če je posoda z nesnago pokrita, mora k vinu tudi le neznažen zrak dohajati, kateri zrak pa vinu nikakor ne prija. Tako posodo vribaj najprej z ostro ščetjo jih operi z gorko vodo in jih posuši. Če se je posoda nekoliko posušila, namaži jo z navadnim kuhinjskim oljem in lesketala se ti bo, kakor bi bila likana. Lesk pa se ohrani mnogo časa. Olje varuje les prav dobro pred plesnobo, pa tudi obroči ti ne bodo rjaveli, če si jih namažal ž njim. Za krajcar olja ti zadostuje za navaden polovnjak. Poskusi in ponosen boš na svojo čisto posodo.

Kmetijske raznoterosti.

— V prosepah mlekarstva. „Kmetovalec“ naznanja: Gospod Doktorič, ki se je vrnil iz mlekarske šole v Dornu na Predarlskem, je zopet nastopil deželno službo mlekarskega navoditelja, kateremu bo pomagal praktično popolnoma izvežbani sirar gosp. Sieler iz Švice, katerega je istotako nastavil deželni odbor. Sedaj se bo zopet nadaljevala organizacija našega mlekarstva, zlasti s trgovskega stališča, in to v zvezi z goriškimi mlekarskimi zadrugami. To delo je prevzel gosp. potovalni učitelj za mlekarstvo v Tolminu, kateri bo kot izboren strokovnjak gotovo z uspehom deloval. Hvaležni moramo biti gospodu Ivančiču, ki se drage volje žrtvuje tudi za našo deželo.

Poučni in zabavni del.

Mlada bogatinka.

(Konec.)

Občinstva se kmalu nabere polna koncertna dvorana, občinstva vseh slojev in krajev: tržanov, okoličanov in sosedov iz bližnjih vasij, kakor je že pri veselicah na deželi. Ženski cvet je mnogobrojno zastopan, gospic je obilo število. No, koncem veselice — ples, to vleče! Točke na vspeh se pričnejo, na vrsti je že četrta točka, točka gospodične Hermine. Barve na nje obrazu se izpreminjajo na rosi travi, če jo obsije solnce, srce ji trepeče, kakor trepeti šiba v deroči vodi — da, skoro bi jo pustile na cedilu vse duševne in telesne moči, ali strah pred blamažo — če se umakne v zadnjem trenutku — jo ožunači, da stopi — na oder. Sedaj je pa spreleti taka vročina, da se sirota komaj zaveda — vender prične: „Domini. O vdova tožna“, — tedaj si je pa zaletel hud kašelj. — Gospodična Hermina je namreč rada veliko kašljala — in prekine za nekaj sekund, „zapuščena, Ti mati toliko sirot“, — zopet neznosen kašelj, občinstvo se spogleduje, „ki bol poznaš le, nič dobrot, o mati“ — te besede je izgovarjala lente, kuhala jo je vročina, kakor bi kuril pod njo, in poslušalci so ji plaval v dvorani kakor v megli zaviti, deklamovalka ne zmore ni besede več in napravi finale v najljubšem ji jeziku v nemščini: „Slavno občinstvo, meni je slabo“ in izgine kot Mefisto z odra. V garderobi so že pripravili vode, tje privedejo onesveščeno sodelovalko, zmakajo jo, da teče voda po razgretem telesu kakor bi deževalo, zraven se pa jedni hudujejo, drugi se smejejo, občinstvo katero je ta prizor do kosti presenetil, ali pomiluje ponesrečeno deklamovalko, osobito tujci, ali se pa, posebno domačini, posmehuje, gospodična Hermina pa vzdihuje pod obilno mokroto . . . Pavza skoro preneha, točke se nadaljujejo in končajo srečno. Oficielni del se zaključi, prične se zabava, ples. Govorica se suče večinoma okolu današnje ponesrečenke, vse povprek se zanima za njo, za gospodično Hermino. Rabločutne ženske izražajo svoje sočutje:

„Ah, ubožica, kako jo je bilo sram“!

Prijateljice in znanke, ki jo natančneje poznajo, rekajo: „Prav je tej napihnenki ponosni, privoščim ji to blamažo“!

Moški mlaji se menijo ironično: „Cvet deklet, dična naša Hermina je pogorela, ha ha“. Skoro vsakdo je imel kaj pripomniti, zlasti pa prijatelji Lipovca, ki je seveda izvedel za nocojšno namero gospodične Hermine.

Ne dolgo po otvoritvi plesa zašumi po dvorani pozornost vseh plesalcev in plesalk se obrne na ravnokar vstopivšo gospico Hermino. Nezgoda jo je sicer potrla, toda plesa, prilike, da spozna trgovca noče opustiti nocoj in vstopi v vrsto plesalk. Zavrti se s tem in onim, toda